

מعلومו נפרק זה:
בנין גיא, פארם נ' ואנו

12 יסוד ושורש העבודה

אתני ורעני ראיו לירע שכךטט כל גנטה והתפלות של ר' ריה וויכ' הוא רך שיתפרק
שטו הנודע בכל האומות ובכל העמים כי זה עיקר התפלות עחה ביטים הנוראים האלה
לכן יוח' תארס להצער לבבו ולכחות ביחסו ביום הדין הגדול והגורה הזה בעין
שפדר בתקלה מהויל' שטו נהרגו' יתיש' וויתפל' ענן זה מטעמeka לדלא וויתר
מתפלות שמהפלי' בעד עצמו כי וזה כל אדם עתה בגנות יש לו ליכרות וויאצער
בחסירות על חילו' שטו נהרגו' יתיש' בין האומות עבדו עז ואכן מעשה יורי אודם שמתדרדים
ושותוקים בנו פס קדוש ואומרםอาท' אלחיכם יקום ויעורכם והחובלה אל התעוררות
לכו אל תבקשי שאימר התיבות בסתרן גROL' ויפסיק בכל הפסק ענן גערד' לבו אל
חבקי. דחוינו' כשיאמיר וכבן חן פרוח' ייא' על כל טפשיך יכוין במחשכו' בוחיל' עד
טה' היה שטך נהרגו' טהור' בין האומות ובשביל זה חן פרוח' על כל טפשיך שידען
כלום שאין אלה' בצלעיך' ווינהרגו' שטך בכל האומות כל זה יכוין במחשכו' עם
הביבה-העצמות ועם האניות הגroleות וכון' כשיאמיר ואיתח' על כל טה' שנראת כי'
ויעשו' כלום אגודה אחת כר' ייכת מרכבת טאר' עד' המכונה התני' נס' ובבן חן כדור ווי'
לעפ'ך. ייחשוב במחשכו' בזיל' חן בכדור געט' לא בשכיניו' רק בשביב' שטך הנהרגו'
שיטונגד' וויתקדש בין כל האומות כי חן עחה שאנחנו' נס' קדוש' בשפה' ווכבון' נודע
טחרפי' וויטקהים בגין' ואומרםอาท' אלחיכם נס' היל' כל הנומח עף חמיטת הרכבה
וביחסו' בנוסח וחטיל'acha ה' לברך' כי' יכוין כוננה זו זיכחה וויאצער וויאוון' כלכו'
על זה טאר. נסחתה הארדי' וויל' וויטליך' אהה הוא לברך' כי' בן' הוא הנושא' בויה'
דפ' עיד' ווכתוקים תקון' נ'יה רפ'ח עפ'ך.

ווחיטות הכרכה הפטן² הקירוש יושוב בהיל' אתה הוא חמלך הקדוש שאין יכול בשום נברא וננצל להשיג ולהעירן קורתן ווישת בלאנו וכטחשותנו בגוראליהם ית'יש ויהעלתנו וכורו לעוד שתחה עצומה עד טאוון. ובאותה בחרנו ויעלה ויכוא יכון כמכואר פטוליה בחפה הגאנלים ויעור לכו אל בכבי עצום סאד. וורי צוה. ובתפלת איזיא טלזע עלי כל העולם כלו בככורך יטור לכו אל האכבי יותר זיור על חילו שטן³ הגדול בין האומות ויהשוכ בכניל' וביחוד בתיבותיו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלחי ישראל מלך וממלכתו בכלי משלחה יעור לכו אל האכבי יותר זיור ויהשוכ בטהשותו מתי נזוכה שיחוקרש שפן הנדרן בעי כל האומות ויאסר עטה ירענו אך רק אלחי ישראאל מלך וממלכתו בכלי משלה.

ט' ג' ז' יותר האדם סאר גומר פסוקי מלכיות זוכרונו ושוררות בכוננה עצומה וככזהן גודל וברדוק החיקום הייטיב הבינו וראו במשמעותו ר' י"ד ע"ב אמר הקב"ה אמור פנוי בריה מלכיות זוכרנות שופרות. מלכיות כרי שסתליכו ניעיכם. זוכרנות כרי שיבוא פנוי זוכרנויכם לתוכה ובכתה בשופר ודורי זאה טפסוק והקעתם

חוצצירות הרי שופרות והו יוכרכן הרי זכרונות אני זו כי אלדים הרי מלכיות.
אתם ותנו אדוננו וגבורתו באה נזירנו גבורה ברוחנו. נזירנו גבורה ברוחנו.

מלכיות כדי שהטבליות עוליכם ואיך בוש לא יובשו והכל לא יירעו אם מוציאו ספוי ומשפחו לכדר הפסקי למלכיות ואינו מוביל במחשבתו להטבליות אותו יתיש עליו ואיננו

בושחה כי לא יכול בום תגנורא זהה בענין דרכינו יהיש בצדוי אסורה פסוקים אלו וכוראות לא יצא ידי חוכתו וכן קשייאם פרטן רשות ה' ימיך לעולם עיר יכון

בוחשבותם בשמות עזותם עד מאר ביה"ל אין סכין לאלהחון מלכתח' ר' יוסי וועל בני קוק
בני בני ערד סוף כל הדרות וישראל שמהח עצומה לבבו עד שנאר פ"ג שיש איזה

וביחור בפרק שמע ישראל

ותנה לב היהוד מרת נפשו ומצבו השפל, מה
מאר קשה בשביבו העבורה הזאת, לדרג על כל העבר
ולהתחליל בעבודותיה כה גכווה בדיקות והחבטלות
לה, ולהמלך קוכ'ה על כל אבר וכור. אכן החשובה
לשאלוותיו והתחבלטוויותיו הוא ע"פ המשל דמן
מההור"ש ז"ע, לאותו חיל שהטילו עליו לעמוד על
משמעותו במקום שהמלך צריך לעבור ב כדי לחלק לו
כבודו. ומאחר שהמלך החומרה לבוא ייד החיל
לרווחן מעט בניהר, ופתחאות בהיותו ערום הופיע המלך
וזה במכוכה גודלה מה עליו לעשות. האם להתחמק
 מפני המלך או לעמוד לפניו כמו שהוא, והחליט כי
זה לא ניתן בשום אופן שלא יקבלו את פניו המלך.
ונעמד לקלף פניו. והמלך שהרגיש מכל מה
שהתחולל או בלבו עוד הנזיך לו אותן העטיפות.
כמו' איש יהורי כשכאים הימים הקודושים ומוצאים
אותו כשהוא ערום וערטילאי מכל, זה חפיקדו
להרגיש חוכת היום ולהתיעצ' בפנוי יתרוך כמות
שהוא, למורת שהוא ערום. ויצפה לרוחמי שמים
שיתקכל באחבה כי קדוש היום לאדרונו.

אתם נצחים והיום כלכם לפניו ה' אלקייכם לעבדך
ברירתה ה' ואבלתו אשך ה' א' בחרת עמך היום, למען
וזקיתם אוצרת היום לו למס והוא יידך לך לא. אתייא
בפסחא'ך שחתום ברומו לראש השנהו, עד' דאייא
ב' כב' ה' בא (ח'יב' רב' בער' עה'יפ' ייב' א') יהוי היום
ודוראר נבו האלקים להחביב על ה' גורו, יהוי היום דא
ראש השנה ורוכביה קאים למירין עולם. וכברור' ייל
הכא אתם נצחים היום, הימנו ראש השנה, שביכום הזה
בלוט עמודרים לדין.

ט זהה, בכור אמרו שענין ריה כלול מכ' עניינים
שהוא יום הווין, וגם יום הכתורת המלוכה, כמשמעות
אמר לו פון מלכיות כדי שתמליכו עלייכם. כי כל ריה
הו לא התחדשות ביראת העולם, ולוק יesh בו התחדשות
הכתורת המלוכה, ובכלל זה גם סדרת ברית מוחודשת
א בין הקב"ה י"שראל וירוחמת. ברית היה כב' חלקים,
זון-הה: ישישראל מלכיתם עלייהם את הקב"ה, שווין
ענין הכתורת המלוכה, כדי שתמליכו עלייכם, וכוכב'
בכלל בהבחורה גם מה שחקבה מפיקים את ישישראל
לחיותם לטרם. אך מלך' בלבד עם ולמען הכתורת
ט המלך ציד' קשייה עם המכתיר, והוא יותר אחים נאים
הוזם בתלבית לפניו ה'יא, אתה נאים נאים מודרנו זון-הוין
שב... ואצטב לדין, והמשך ה'יל ליבורן בברית ה'יא
ובאלתו, אשר ה'יא ברורה ערך היוט למטען הקיט אונח
הויזם לשוב הוא זון-הוין לן לא', הו זון-הוין התחדשות
כ בריתם בכ' החלקם. וזה גם מודרנו בירר אלולאי אדי
של-הוין זון-הוין, או בחריטם את הקב"ה למלך והוא
ברשותם גון ליל של...

4. אָמַנְתִּים לְאֹמֶרֶת הָרִי בַּי עֲנֵינִים אֶל-כְּכָסָה רִוִּיטִים חָגָן
סָחָר אֶחָדָר, שִׁיחָם חָגָן עֲנוֹגִיו שְׁמָחוֹ, וּכְכָסָה הָוָא
5. מְבָרָהָת יְוָמִים הָדָן, וְאֵיךְ יְהִי תְּחוּדָה בְּשָׁמָחוֹ בְּהַיּוֹנוֹ
חָחָת-בְּנוֹיָת יְמִים גָּדוֹן, אֲנֵן הַתְּשׁוֹבָה עַדְיָה עַפְּפָ
מָה שְׁהָכָבָנוּ מִכָּל הַתְּלָלוֹת בְּבָאוֹר אַמְּחָזִיל שְׁלָשָׁה
סְפָרִים נְפָתְחִים בְּאַשְׁשָׁה הַשְׁנָה, שֶׁל גְּזִיקִים גְּמוֹרִים שֶׁל
רְשָׁעִים גְּמוֹרִים וּבְגִינִּים. וְדִיןָנוּ שְׁהַסְּפָרִים נְפָתְחִים
6. קָלְבָּנִי כָּל אֶתְדָּר וְאֶתְהָתָ, שְׁנוֹתָנִים לְלָל אֶתְחָבוֹ אֶת
עַצְמָה בְּאֹירָה סְפָר שְׂרוֹצָה, כְּמַהְאַבְּכָר רָהָה נְתָחֵר לְפִנֵּיכְךָ
7. חִזְקָת אֶת הַחַיִים וְאֶת הַטּוֹב אֶת הַמּוֹתָא וְאֶת הַגָּרָג, שִׁישָׁ
סְפָר הַחַיִים הַטוֹּב הָאָסָפָן שֶׁל גְּדִיקִים גְּמוֹרִים, אַלְלָ
שְׁמָחוֹדִישָׁס אֶת הַכְּתָבָה הַמְּלָלָבְּכוֹדָהִים הַכְּרִיכָה עַמְּרִי
8. מְחוֹזָה, וּמְקִימִים כְּמַאֲמָרְה הַזָּהָרְקָן בַּעַי בְּרַעַנְשׁ
לְאַמְּלָלוֹן לְקַבְּכָה עַל כָּל אֶבֶן וְאֶבֶן דָּלִיל, וּעֲזִיזָה
בְּחַרְמָה בְּחַיִים וְהַטּוֹב יְכֹתְבִים הֵם בְּעַצְמָם אַחֲתָם
בְּסָפָן שֶׁל גְּזִיקִים גְּמוֹרִים הַגְּנָכִיבִים וְנַחֲתָמִים לְאַלְחָר
לְחַדִּים. וּכְמוֹעֵךְ-חֵי לְהַסְּפָן. וְאָרוֹן דְּבָרֵי הָקֵק שְׁגָגָ
9. קְסָפָרִים נְפָתְחִים בְּבוֹגָע לְעַצִּים, הָרָג אֶם כָּאָשָׁר יְהָרִי
עַזְשָׁה אֶת הַשְּׁבָן נְפָשָׁה וְיְהָרָע שְׁעַל פִּי עַבְדָּךְ אָן לוֹ כָּל
דָּרָךְ לְהַכְּבָס לִזְמָה-הָדָן, הָרִי בְּפָתָח לְפִנֵּיכְךָ סָפָן שֶׁל
צְדִיקָּת גְּמוֹרִים לְהַחְזִיל מְעָתָה וְלְתָבָב אֲזַמְּרָה בָּזָ
מְחוֹזָה וְהַלְאָה, שְׁלֻקָּרָתָה הַשְׁבָּה זָהָרֶשֶׁה דְּצַנְעָה לְהַיִת
10. בָּן הַצְּדִיקִים הַגְּמוֹרִים הַמְּחָדִישִׁים אֶת הַכְּתָבָה הַמְּלָלָ
עַל כָּל אֶבֶן וְאֶבֶן דָּלְהָוָה וּכְרוֹתִים בְּדִירָה מְחוֹדְשָׁתָה עַם
הַשְׁעָרָה. וּעֲזִיזָה מְלָאָה מְקָטָבָם בְּלַיְלָה וְגַבְבָּה

זונחותם לאלאדר לחיים.

וכתב רביינו הרומב"ם ב'אגירת תימן,
ח"ל: וכמו כן בישרונו והאמ"ץ אותו
יתברך שם, שנמען ואצלו למאס וווענו
בכללען, ואעיפ' שנגעיטוועו וגעבור על
מצוחתוין, שכן כחוב ווימתה לא, לא כי' אמר
ה' אם ימדרו שמיים מלמלעה וחקרו מוסדי^ט
ארץ למטה, גם אינן אמאס בכל רוח
ישראל על כל אשר עשו נזום ה', עכ"ל
הקדוש. ובבנין בספר יונעם אלימלך' וירוט
הה' און, כתוב ג'כ' בדברי הרומב"ם, וול': כי
הכללות ישראל הם הגזיז'לים, ושה' פ. און
שכחוה צערן וולס ציריק'ים' ושה' פ. און
ואיב', אף שהפרטים חוטאים לפעמים,
אבל הכללות הם תמיד קיימים
בקשותם, ואין שון ואין פגע בעם
חלילה, ותמוד זורחות חקוקה למעלה.
ערל'

**בכללות ישראל הוא שלימה בלוי טעם, וחוקה
זרחת למלוכה**

וגראה, רומה שמרמה הנביה בollow
ישראל למדידת שמיים מלמעלה, מrome על
דבר ובינו בעל הינעם אלימליך; וכותב
שכלות ישראל היא שלימה ביל פגס
וחקוקה צורותם מלמעלה, על בן אמרו, דכמו
שאי אפשר למדוד שמיים מלמעלה, בן אי
אפשר למדוד את ערך ישראל רועמים
בכטא הכבד מלמעלה, בגין אי אפשר
לחזור אוטם מלמטה, שהם הם מוסדי
הארון למטה, אף בשעה דוחזין אינם עושים
ורצונו של מקומם.

וכיוון שכן, אנו יכולים להזיז בטעויות שהשווית יאמת דברו בכל אופן במה שהבשחן בזרה ובונאיים וכוכובים, שינאלנו מ吉利ות חיל והמרה האחרונה הזה, וכן שאננו מברכים בראש השנה בקיוש וכתפילה "יזכרך אמרת וקיטים לעוד", וכותב היבית יוסוף בחודש פירוז נזירם טיס הקב"ה רזא על הבשחת הגאותה, שהשווית יאמת דברו בזה לגאול אוותג רבגון רבא.

וראיתני בספר 'משמעות יעקב' על סוגיות הח"ט, לאewan אחד מליטא [בעל בית סוחר קמיה, תלמיד הונאן מרבנן יצחאק אלחנן זיל, ובקץ תרצ"ג, בהוחי בקובנה, נתקברתי על ידו בספר גפלא זה. והוא אכן עולט נהנה מיגע כפו, מה שלא נמצא כזה במדיניות אל, והוכת תורתו העמוד לו בזק העיתים הזה], בהקדמה, שפירוש מאמר הנביא ונשען עליו, כי א' הרורים ימושו והגבאות תומונינה וחסדי מאחרך לא ימוש" - עיין כי חсад'ה' אינו תלי בשות טיבה אחרת אשר בהעדך הסיבוב יבוטל הטעוב, כמו ההדים והגבאות שתלויים ביסוד הארץ, אשר אם תנתך הארץ מוקומה - ייפול הרורים והגבאות, כמו שנשמע מעשה הטבע, שכמה חירם נטבעו בתחום הארץ ע"ז העתקת הארץ ממקומה, וזה מפני שההרים והגבאות תלויים בסיבוב אחרת, ובכיטול הסיבוב יבוטל המסתובב. אבל חсад'ה' היא טיבה אשר אינה תלויה בסיבוב אחריתך - על כן לעולט לא תמוש. וזה שאמר הכתוב כי הרים ימושו והגבאות תומונינה והחסדי מאחרך לא ימוש", עכיד'. ג' ודפקח", והוא מותאים עם דבריו הספרוני וככן כתוב רבינו מהמור"ל נעה ישראל, פרק יין, שכל ה Helvetica ה"ע נביאו, אינט שהቤית אויתנו הלקב"ה ע"ז נביאו, אינט תלויים ואינט קשורים בשום תנאי ובסות עניין, ואיך אם אין חיזי איננו עושים רצונו - יקיים אוטם בנו, והאריך בונה גפלאות.

۲۰۷

פס"ה) ע"פ הן עשו איש שער ואנכי איש חלק
דעת אמר כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, מ-
לקווין וקרת שהוא עומדין על שפת הגורן ועלה המכ-
בקווין ונתקבך בשערו, עליה המוץ בקירה ונתן ידו
ראשו והעכבריו, כן עשו הרשות מתלביל בעוניות
השנה ואין לו במא שיתכפר, אבל יעקב מחלל
בעוניות כל השנה ובא יום הכהורים ויש לו ב-
להתכפר. הביאו כבוניהם ז'ל, החטאים של יע-
זים בעצם אלא במקורה, עצם מהוות של יעקב ב-
ו רוק שיצרו התגבור עלייו ונכשל בעוניות, כמר�
פסק שובה ישראל עד ה' אלקין כי בשלת בעוניות
פי' בכוחך לשוב עד ה' אלקין. מפני שכל החטא
שלך הם רק כשלונות ואינם שיוני בעצם מהוות
וע"כ הוא כמו הקורת שמעכיד בידיו ומסליק המ-
א צאabel החטאים של עשו הוא ברומה לקווין אשר הוכ-
מסחיך בשערו ואינו יכול לסלקו, החטאיהם הם בע-
שלו, ושוב איננו יכול לשוב, כי נשח החוטאת ב-
התכפר. וחינוי כי אצל יהודי שנבא יום הכהורים ו-
חוור ומתדריך בה' אלקין, וכורת ברית חדש,
בעוניות מסתלקים ממנו, כמו דאייתא במדרש (שה-
א) ע"פ שתורה אני ונואה, שתורה אני כל ימות תול-
ונאה אני ביום הכהורים, כי ביום ה' הזה חווור
יהורי ומתדריך שוב בה' אלקין. ולאור הדרורים הא-
מכוואר ביטור הא דאייתא בעבודת ישראל בפי'
או מלץ ישור מול מגיד פשע, כי בחינת אין מה שיר-
מבטל א"ע ומשים עצמו לבחינת אין נגד הש"ת'
המליץ ישור מול מגיד פשע, היינו הקטרוגים על
שחתא בעל וכمرוד נגד בכורו יתברך. כי
ההבתלות הוא רביות גמורה בה' וכל המה
لتהוור טהור:

וועפ' האמור ייכור מאה"כ לא הביט און בייעקב
ולא דראה عمل בישראל ח' אלקיין עמו וחוורע מלך
בו, דלאכורה חמוה, כלום משוא פניא יש לפנייז ית'
שאיינו מביט און בייעקב, וכן קשה ממאמרס זיל'ן (ב'ק
ק. נ.) כל האומר הקב"ה תורן וכו', והנה כבר פירשנו
הכוונה במק"א, מה טעם לא הביט און בייעקב, משוט
שה' אלקיין עמו, דגש בשעה שהוא חוטא וממלא
תאוותו ואין לו כח להתגבר על יצח'ר הבהיר בו, גם
או לבבו נקרע בו אויך אני עושה דבר שהוא גנד רצין
ה' אלקי. ומאתר שדרבר כוה לא שייך אצל גוים ע"כ
רק בייעקב לא הביט וכו'. אכן ע"פ דברינו הנ"ל יש
לפרש עוד, מה טעם לא הביט און בייעקב. משום שה'
אלקיין עמו, דהינו שגס אחריו שחטא הוא שוב
מתפרק בה' אלקיין, וחוורע מלך בו, לשון ריעות
ודריכות, והדוקיקות הזאת מטהרות ומכפרה. כמ"ש
מהויל' שככל הדיבור כה' ממילא מסתלקים ממנו
העוגנות. וזה גס ענין החקיקות, שהסתט' א מעמידה
מסכים ומהירות של ברול להבדיל בין ישראל
לאכשכ'ש כדי שהחולק לפרטג על ישראל, ע"ז
? התיקיות ישראל שוברין ומובלין את כל המסתכים
והמחיצות, עזי' שב איש יהורי להרגיש את קירובתו
לה', וממילא בטלים הקט��ים ואין שום פגע שולט
בו, כי כנוי כל הפגעים קורים לאדם ורק בעת שהוא
mobdel מה' אלקי ישראל.
ומכאן חיוך גדול וממור ותרופה למחשבות
המחודעות בקרוב לב חושכ ועמיק. שידוע את
מצבו השפל וההידוד, וכי מכך רגלו ועד ראשו אין בו
מתנים וכו', אשוו מרומו זהה מגני הרגלים ענני
בריד'ק רעד פגמי ראשו בדרעות ואמונה, ואיך יתרבק
? להכחדה ית'ש, הרי אין אוור מתקדק בכיריך.
החשובה ע"ז ע"פ מאמרס זיל'ן במד"ר (בראשית